

български значи мънастиръ на желѣзния калугеръ. Демиръ баба Теке се намира въ една тѣсна долина, заобиколена съ грамадни стрѣмни скали, задъ които се простираятъ дели Орманските гори. Въ долината се слиза по стрѣмни пѫтеки, изъ които съ трудъ минаватъ кола. Изворътъ — буенъ, бистъръ и студенъ, блика до самите скали. Водата се разлива въ широко, заградено съ грамадни камени стѣлбове *аязмо*. Това е то свещения изворъ. Камени колони — дѣлги по нѣколко метра, има рязхврлени и около аязмата. По нѣкои отъ тѣхъ има следи отъ много старо писмо. Учени хора казватъ, че тия колони сѫ приготвени и оградата на аязмата правена още въ времето на българските царе Крумъ и Омортагъ. Тѣхните конници идвади отдалеко тукъ да си утолятъ жаждата и да си напоятъ конетъ. Свещениятъ изворъ билъ украсенъ извѣнредно хубаво, когато нашата столица била въ Плиска-Абоба, която стои недалеко отъ тукъ. По-късно, когато българите се покръстили, при извора била направена и малка черквичка — мънастиръ. При завладяването на България отъ турцитъ, тя била съборена. Изличени били и всички надписи, които напомняли за славното минало на българския народъ. По-късно въ Дели Орманъ се заселили много турци. И тѣ почнали да считатъ извора за свещенъ, както го считали и българите. Преди по-вече отъ 400 години единъ турчинъ, на име Хасанъ Демиръ Пехлевенъ се заселилъ съвсемъ самъ да живѣе въ хубавата долинка и въздигналъ при извора малка турска черквичка — теке. Той билъ добъръ човѣкъ. Знаелъ да лѣкува съ разни билки. При него отивали много хора и почнали да го считатъ за святъ човѣкъ. Когато умрѣлъ, погребали го въ самото теке. И до снага турцитъ отиватъ да се покланятъ на неговия гробъ. Въ текето до гроба се пазятъ много голѣми желѣзни обуша, които носилъ тоя турчинъ. Пази се сѫщо и едно грамадно джебно ножче, съ което той си служилъ. По името на него извора и до днесъ се казва Демиръ баба теке.

Тукъ всѣки недѣленъ и празниченъ денъ идватъ много турци и българи да си налѣятъ вода и тѣсната долинка става още по жива и весела.

Хр. Спасовски.